

Ustawa o broni i amunicji. Komentarz

Przejdź do produktu na www.ksiegarnia.beck.pl

Wstęp

Ustawa z 21.5.1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 284 ze zm.) określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

Prawo do posiadania broni palnej jest prawem podmiotowym obowiązującym *erga omnes*, a jedynie wobec obywateli spełniających ściśle określone ustawą wymagania. Nie istnieje więc norma prawa kształtująca pojęcia powszechnego prawa obywateli do posiadania broni palnej. Ustawa stanowi, że poza przypadkami w niej określonymi posiadanie broni jest zakazane.

Ustawodawca nałożył na obywatela wiele obowiązków, od spełnienia których warunkuje przyznanie prawa do posiadania broni palnej. Ustawa jest restryktywna, co jest krytykowane. Lobby zwolenników poszerzenia prawa dostępu do broni palnej jest aktywne, stosuje przy tym hasła populistyczne, mające skłonić ustawodawcę do zliberalizowania przepisów ustawy.

Ustawodawca wychodzi z założenia, że to państwo ma monopol na zapewnienie bezpieczeństwa obywateli. Ustawodawca nie wprowadził do Konstytucji RP żadnych przepisów o prawie posiadania broni palnej przez obywatela. Podstaw prawnych związanych z ograniczeniem dostępu do broni palnej należy szukać także w aktach wykonawczych. Ustawodawca wprowadza w miarę elastyczne instrumenty ograniczenia dostępu do broni palnej. Zdaniem ustawodawcy subiektywne odczucie obywatela związane z zapewnieniem sobie bezpieczeństwa przy wykorzystaniu broni palnej, nie znajdują aktualnie uzasadnienia. Na dzień 31.12.2018 r. w Polsce wydano 215 602 pozwolenia na broń, w tym na ochronę osobistą – 36 499, 9 – ochrona osobista i mienia, 127 768 – w celach łowieckich, 30 792 – w celach sportowych, liczba egzemplarzy broni zarejestrowanych przez posiadaczy pozwolenia na broń wynosi – 505 429, w tym do celów łowieckich – 322 451, sportowych – 76 761, 40 641 – do ochrony osobistej. KGP w statystykach przestępstw z użyciem broni palnej nie rozróżnia przestępstw popełnianych z użyciem legalnie i nielegalnie posiadanej broni. Legalnie posiadana i zarejestrowana broń nie jest w zasadzie wykorzystywana w celu popełnienia przestępstwa umyślnego,

Wstęp

sprawca takiego przestępstwa byłby szybko wykryty. Można założyć, że łatwy dostęp do broni nie wpłynie na wzrost przestępstw z użyciem broni palnej, może przyczynić się do zwiększenia bezpieczeństwa obywateli.

Ważne, by organy administracyjne odpowiedzialne za konkretyzację norm regulujących dostęp do broni palnej nie instrumentalizowały rozszerzając tych norm. Możliwość legalnego posiadania broni palnej jest wyjątkiem od zasady reglamentacji dostępu do broni. Niedopuszczalne powinno być odmawianie lub zawężanie prawa do posiadania broni osobom spełniającym przesłanki ustawowe przez organy wydające pozwolenia na broń. Aktualne normy ustawy o broni i amunicji zdecydowanie odwołują się do obiektywnych i weryfikowalnych kryteriów, w praktyce zwrócić należy uwagę na rolę sądownictwa administracyjnego w tym zakresie.

Autorzy

Warszawa, 1 kwiecień 2020 r.

[Przejdź do księgarni →](#)